

CVETJE

z vertov svetega Frančiška.

V. leto.

V Gorici, veliki traven 1884.

5. zvezek.

Sveti rožni venec.

Ta mesec je ravno sto let, kar so se na Laškem očitno in slovesno začele obhajati „šmarnice“, zdaj tudi pri nas tolikanj priljubljena pobožnost v počeščenje Matere Božje, Marije. Primerno je torej, da na prvem mestu tega zvezka vsaj nekoliko spregovorimo o Marijinem češčenju, in sicer zlasti o molitvi, ki ji je mej vsemi najljubša, svetem rožnem vencu.

Vsem nam je še dobro v spominu, kako so lani sveti oče papež León XIII. cel mesec vinotok posvetili posebni časti Matere Božje z molitvijo svetega rožnega venca. Znano je našim pobožnim bravcem tudi vže, kako so potem 24. grudna 1883 izdali posebno pismo, v katerem pravijo mej drugim:

„Na čast tedaj prevzvišene roditeljice božje, v večni spominbrambe prošene po vsem svetu meseca vinotoka od prečistega njenega serca, v stanovitno spričevanje bogatega upanja, ki ga imamo do ljubeznjive Matere, in da milostno njeno pomoč od dne do dne zmirom bolj zadobimo, zato hočemo in določujemo, da naj se v lavretanskih litanijah po klicu: Kraljica brez madeža izvirnega greha spočeta dostavi še ta hvalnica: Kraljica presvetega rožnega venca, prosi za nas.“

V ravno tem pismu razodevajo sveti oče tudi željo, da bi se v glavni cerkvi vsake škofije vsak dan, v farnih cerkvah pa ob nedeljah in praznikih molil sveti rožni venec ter opominjajo in pro-

sijo, da naj se v kerščanskih družinah koliker mogoče noben dan ne opusti častitljiva molitev, ki je vže toliko krat pomagala v očitnih kaker v zasebnih potrebah.

In v resnici! Brez števila lepih in ginljivih dogodbeb dokazuje, kako ljuba je Bogu čast, ki se skazuje njegovi izvoljeni materi z molitvijo svetega rožnega venca. Naj stoji tukaj le ena prav kratka taka dogodbica, prióčena v poslednjem zvezku češkega mesečnega lista, ki z naslovom „Květy Mariánské“ od vintoka lanskega leta izhaja v benediktinski tiskarnici v moravskem glavnem mestu Brnu.*)

„Ko sem bil v mestecu B. kaplan“, tako piše v omenjenem listu neki gospod J. Hejtmánek, „sem se po lastni skušnji popolnoma prepričal, kako vspešna molitev je rožni venec za vsakega, zlasti pa za duhovnika. Prigodilo se mi je, da sem bil poklican neko popoldne k bolniku v bližnjo vas H. Ko pridem tja in stopim v izbo, vidim vbogega bolnika, moža v najboljših letih, ki je z nesrečnim padcem z odra v skednju tako nevarno se ranil, da je sè smertjo se boril.

Doveršivši pripravljavne molitve stopim k bolniku, da bi ga k izpovedi pripravil in izpovedal. Ali, kako se začudim! mož se oberne k zidu in na vse moje prigovarjanje in izpraševanje ne da nobenega odgovora. Pokličem ženo njegovo, da bi mi povedala ali ni izgubil glasu, ali da bi ga sama vprašala, zakaj mi noče odgovoriti. In, čudna reč! sè ženo govori, z meno nikaker ne. Ta ga prosi in roti, naj bi se le nič ne bal ter se izpovedal, ali on je nem na vsako moje vprašanje. Pridejo tudi sorodniki, ki so mej tem zunaj stali, in ti vsi mu prigovarjajo, žena ga skuša omečiti z jokom, spominja ga na večnost, — ali on neče!

O, kako mi je bilo tesno pri sercu tiste trenutke, tega ne morem povedati. Ali kar mi prešine glavo misel: „Moli sveti rožni venec!“ Berž pokliknem pred Najsvetejše, ostali pričujoči z meno, in molimo rožni venec, in to s tako gorečnostjo, kaker jo le strah za zveličanje duše more užgati, — in glej! — ko molimo tretji odstavek, kar zakliče bolnik s prósečim glasom: „Gospod častiti, zdaj se bom izpovedal“. — O kolika radost in kako blažen trenotek za me! Tega ne pozabim nigdar.

V resnici se je bolnik ne le izpovedal skesano in popolnoma, prejel je z veliko gorečnostjo tudi ostala dva sveta zakramenta

*) Zvezki imajo po 24 strani male osmerke. Letnik stane 80 kr.; letošnji, ki obsega tudi 3 lanske zvezke, pa 1 gld.

vmirajočih ter je ne dolgo na to srečno v Gospodu končal življenje.

Glejte, kaj more goreča molitev svetega rožnega venca. O, ne obupaj tedaj nihče! Dokler moreš moliti sveti rožni venec, moreš tudi zveličan biti.

Iz pastirskega lista kneza škofa sekavskega.

J a n e z,

po božji milosti knez-škof sekavski,
doktor svetega bogoslovja, veliki križnik cesarskega avstrijskega
Franc-Jožefovega reda itd.

vsej duhovščini in vsem drugim vernim svoje
škofije pozdravljenje in blagoslov od našega
Gospoda Jezusa Kristusa.

Da sveto cerkev k njenemu namenu in posamezne verne k večnemu zveličanju pripeljejo, zato so naš sveti oče papež od Boga postavljeni na najvišje mesto svete cerkve. Od tamkaj se morajo ozirati okrog v sedanjosti, da verne po zveličavnem nauku in zveličavnih sredstvih privedó k zveličanju, nevernike pa po možnosti k cerkvi in k Bogu privabijo; — od tamkaj se morajo ozirati naprej v prihodnost, da nevarnosti, ki se bližajo, po moči odvernejo in dobre priložnosti cerkvi na korist o pravem času porabijo; — od tamkaj se morajo ozirati tudi nazaj v preteklost, da spoznajo, katere razmere in nevarnosti so dušnemu zveličanju najškodljiviše in kateri posredki in pomočki mu najhasnovitiši.

Tako nazaj se oziraje, so videli naš sveti oče Leon XIII., da so pred 700 leti dušnemu zveličanju pretile podobne nevarnosti, kaker dandanašnji, in da je tedaj Bog po dveh nenavadnih, svetih možeh svoji cerkvi poslal zdatno pomoč, ki je do dandanašnjega dne še vedno z blagoslovom delavna. Ta dva moža sta sveti Dominik in sveti Frančišek, in to zveličavno sredstvo je od ene strani oznanjevanje in hranjenje pravega zveličavnega nauka po veri, od druge strani sveto izpolnjevanje zapovedi in naročeb Jezusa Kristusa, — k čemer je posebno budilo tretji red svetega Frančiška.

Da tedaj le-te pomočke celemu katoliškemu svetu v novič o-znanijo in dosežejo, da bodo koliker mogoče mnogi se jih tudi res posluževali ter tako zmagovito odbijali novarnosti zveličanja, s tem namenom so pisali sveti oče do cele svete cerkve dve apostoljski pismi o tretjem redu svetega Frančiška. V prvem so pokazali, kako hasnovito je bilo to sredstvo tretjega reda ob tistem času in kako sila je, da se ga svet zopet sploh in resno poprime; v drugem pismu polajšujejo pogoja in dolžnosti tretjega reda, da jih bo zdaj tolikanj več moglo pristopiti mu in živeti po njem. K temu vam hočem, po izrečeni naredbi svetega očeta, v naslednjem podati nekoliko poučenje ter vas k vdeležbi povabiti in spodbuditi.

Sveti Frančišek je bil rojen pred 700 leti v Asizu, lepo ležečem mestu v srednji Italiji. Ko sin marljivega tergovca je bil tudi on odločen za trgovino. Ali preplemenito je bilo njegovo serce, da bi se bil mogel obračati po zemeljskem dobičku, ki ga lahko erja in molji snedó in tatje vgrabijo in vkradejo, po minljivih zakladih, ki jih v vsakem primeru odnese vélika roparica, smert, in to ravno v tem trenutku, keder je najbolj treba neminljivih zakladov, da bi stopil človek pred sodnji stol božji in kupil kraljestvo večnega zveličanja. Na edino pravo bogastvo je tolikanj bolj obračal svoje misli ter pred vsem drugim zverševal dobrotljivo in radodarno ljubezen do vbozih, dokler si sam, v svojem 25. letu, najvbožniši mej vbozimi ničesar ni prideržal kaker najpreprostejšo, najvbožnišo obleko in najslabši grižljaj kruha, ki si ga je izprosil pri dobrih ljudeh, in celo to ne da bi ga imel nabranega, temuč še le, ko ga je lakota začela opominjati. Ko se je tako zavoljo večje ljubezni božje radovoljno postavil v skrajnje pomanjkanje časnih dobrot, je od dne do dne bolj obogatel s pravimi zakladi vseh kerščanskih čednosti, zlasti s ponižnostjo, poterpežljivostjo, pohlevnostjo, zatajevanjem, čistostjo dušno in telesno, zlasti z ljubeznijo do Marije, Matere Božje, in do svetega arhangela Mihela, najbolj pa s popolno ljubeznijo do Boga in iz nje izviraajočo ljubeznijo do stvari zavoljo Boga. Ta ljubezen ga je priganjala, da se je začel truditi tudi za zveličanje svojih bližnjih, ter mu je pridobila neki čudoviten vspeh v pridigah in opominjevanjih. Velika množica mladeničev in mož se je zbirala okoli njega, da bi se posvetila po njegovih besedah in zgledih, ter pod njegovim vednim voditeljstvom živela. Tako je prišlo po napeljevanju božjem do vstanovljenja posebnega moškega redú, kateri se imenuje prvi red sve-

tega Frančiška in kateremu se prištevajo razne veje, kaker frančiškani, minoriti, kapucini.

Ne menj pa je bil tudi ženski spol spodboden in pri volji za božjim zveličarjem hoditi v vboštvu in v vseh kerščanskih čednostih po zgledu in napeljevanju svetega Frančiška. Za te je vstanovil tudi poseben red, ki se imenuje drugi red svetega Frančiška. Tudi te redovnice so živele v popolni odpovedi sveta, v doveršenem vboštvu in v veliki ostrosti v posvečenje svojih duš; ob enem so si prizadevale, da sè svojim molitvenim in daritvenim življenjem naklonijo Gospoda, da odverne od grešnega človeštva preteče obsodbe in kazni, svojo milost proti njim oberne in tudi njih časne zadeve pod vpliv svojega božjega blagoslova postavi.

Dasiravno so se zdaj samostani tega prvega in drugega reda v kratkem času silno namnožili in obilno napolnili, vender so obojega spola ljudje v tolikem številu rinili v red, da ni bilo mogoče in ne bi bilo dobro bilo vse sprejeti v samostane. Duh božji, ki je pridružil besedi in zgledu svetega Frančiška tako silovito in splošno delavnost svoje milosti, pa je pokazal svetniku tudi, na kateri način ima vstreči pobožnim željam množice, namreč s tem, da vstanovi še tretji red za svetovne ljudi. „Neverjetno je“, pravijo sveti oče Leon XIII., „s kolikim dušnim nagnjenjem in skoraj bi rekli nagonom je vleklo svet k Frančišku. Cele trume so hodile za njim, kamer koli se je obernal: neporedkoma so ga prosili prebivavci po tergih in ljudnatiših mestih vsi križem, da bi jih hotel, kaker gre, v svoj red sprejeti. — Zato je sveti mož prišel na to misel, da je vstanovil tovarštvo „tretjega reda“, kamer bi se sprejemali ljudje vsakega stanu, vsake starosti, obojega spola, tako da bi se ne tergale družinske in domače vezi. Modro je namreč odločil, da naj se ta družba ne ravna tolikanj po lastnih vstanovah, kaker po splošnih evangelijskih postavah, ki se nobenemu kristijanu ne smejo pretežke zdeti; namreč, da se naj izpolnjujejo božje in cerkvene zapovedi, da naj se odpravijo stranke in prepiri, da naj se ne dela škoda na ptujem blagu, razen za vero in domovino se naj ne jemlje orožje v roke, pri jedi in v obleki naj se zmernost in skromnost ohrani, neha naj zapravljalivost in preobilo vživanje, k nevarnim veselicam plesnim in glediškim naj se ne hodi.

(Konec prih.)

Odpustki rimskih postaj.

III. Postajne cerkve.

(Konec.)

27. Sveti Vitalis (*San Vitale*), stara cerkev iz začetka 5. stoletja po Kristusu z mnogimi znamenitimi svetimi ostanki. Postaja v petek po drugi nedelji v postu.

28. Sveta Peter in Marcellin na Lateranu (*Santi Pietro e Marcellino al Laterano*), stara kardinalska mašniška cerkev, v kateri je pridigal vže sveti Gregor Veliki, prezidana v prejšnjem stoletju pod papežem Benediktom XIV. Postaja v soboto po drugi nedelji v postu.

29. Sveti Marko (*San Marco*), kardinalska mašniška cerkev s kolegijatnim korarstvom in faro. Cerkev je silno stara; zidal jo je v četrtem stoletju po Kristusu svetemu evangelistu Marku na čast sveti papež Marko, keterega truplo počiva pod velikim altarjem. So pa v tej cerkvi še mnoga druga trupla svetnikov kaker je tudi manjših svetih ostankov skoraj brez števila. Postaja je tu v pondeljek po tretji nedelji v postu.

30. Sveta Pudencijana (*Santa Pudenziana*), kardinalska mašniška cerkev, podružnica „Svete Marije Veče“, ena naj znamenitiših cerkev v Rimu. Ob času svetega Petra in Pavla je bila tu hiša Pudenta, senatorja ali starešine rimskega mesta. Tu sta sveta aposteljna stanovala, tu sta kerstila perve kristijane v Rimu, tu obhajala perve daritve svete maše za rimske kristijane, tu ste Pudentovi sveti hčeri Pudencijana in Praksedes pokopali, kaker pričajo napisi v cerkvi. 3000 teles svetih marternikov. Na prošnjo svete Pudencijane je po smerti očeta njenega Pudenta papež Pij I. hišo za cerkev posvetil ter svojemu bratu, duhovniku Pastorju, v njej izročil službo božjo; za to se je potem tudi Pastorjeva cerkev imenovala (*titulus Pastoris*). Cerkev je torej silno stara in skoraj do polovice pod zemljo, zlasti kar so sadanji rimski gospodarji cesto pred njo znatno vzdignili. Postaja je tu v torek po tretji nedelji v postu. Na ta dan leta 1872 je razveselila rimce prelepa sprednja stran cerkve, ko se je z novimi mozaičnimi slikami okrašena odgernila njih pogledom. Narediti jih je dal kardinal Bonaparte, ki je imel tedaj naslov te častitljive cerkve.

31. Sveti Sikst (*San Sisto vecchio*), prestara kardinalska mašniška cerkev. Papež Honorij III. jo je dal leta 1216 svetemu Dominiku, kateri je sè svojimi duhovnimi sinovi tukaj prebival, dokler jo je leta 1219 svojim nunam prepustil. Ker je kraj nezdrav, je papež Pij V. tudi tem nunam drugje sezidal cerkev in samostan (sv. Dominika in Siksta) in tako je ostala ta cerkev zapuščena, ter je navadno zaperta. Postajo ima v sredo po tretji nedelji v postu.

32. [Sveta Nerej in Ahílej (*Santi Nereo ed Achileo*), jako stara kardinalska mašniška cerkev nasproti prešnje svetega Siksta ob sloveči stari cesti Apijevi, zdaj zapuščena. Odpre se le na god sv. Nereja in Ahileja (12. majnika) in na postajni dan, ki je ta kaker pri svetem Sikstu.]

33. Sveta Kozma in Damijan (*Santi Cosma e Damiano al Foro Romano*), kardinalska dijakonska cerkev iz 6. stoletja po Kristusu, z mnogimi trupli svetnikov in drugimi svetimi ostanki. Postaja v četrtek po tretji nedelji v postu, ko se sveta cerkev v dnevni molitvi spominja svetih Kozme in Damijana. Poleg cerkve je samostan očetov tretjega reda svetega Frančiška.

34. Sveti Lovrenec v Lucini (*San Lorenzo in Lucina*), kardinalska mašniška cerkev, fara. Cerkev je silno stara in ima mnogo teles svetnikov in drugih svetih ostankov. Postaja je tu v petek po tretji nedelji v postu.

35. [Sveti Kaj (*San Cajo*). Ta cerkev stoji na mestu, kjer je bila negdaj hiša svetega Kaja, papeža. Postaja je v njej v soboto po tretji nedelji v postu.]

36. Sveta Suzana (*Santa Susanna*), stara, čedna kardinalska mašniška cerkev blizu prejšnje, s katero ima tudi postajo ravno tisti dan.

37. [Sveta Marija Angeljska (*Santa Maria degli Angeli*), prelepa kardinalska mašniška cerkev s kartuzijanskim samostanom, blizu sedanjega rimskega železniškega dvorišča. Postaja ta dan kaker v prejšnjih dveh cerkvah.]

38. Sveti Štirje Kronani (*Santi Quattro Coronati*), stara kardinalska mašniška cerkev na Čélijski višavi, skoraj nasproti svetemu Klemenu. Postaja v pondeljek po četerti nedelji v postu.

39. Sveti Lovrenec v Damazu (*San Lorenzo in Damaso*), kardinalska dijakonska cerkev s korarstvom druge verste in faro. Postaja v torek po četerti nedelji v postu.

40. [Sveti Andrej Dolinski (*Sant' Andrea della*

Valle), velika cerkev teatinskega reda. Postaja ta dan kaker v prejšnji.]

41. Sveti Martin na Gorah (*San Martino ai Monti*), kardinalska mašniška cerkev in fara na eskvilinski višini. Karmeliti, katerih je vže od 13. stoletja, so jo v prejšnjem stoletju bogato zlepšali, kaker se vidi dandanašnji. Postaja v četrtek po četerti nedelji v postu.

42. Sveti Silvester v Glavi (*San Silvestro in Capite*), kardinalska mašniška cerkev sè samostanom drugega reda svetega Frančiška (Svete Klare), enim najlepših v Rimu. Največi zaklad te cerkve je podoba presvetega obličja zveličarjevega, ki jo je on sam poslal kralju Abagaru v Edeso na Sirskem. Drugi drag zaklad ravno te cerkve pa je glava svetega Janeza Kerstnika, po kateri je tudi priimek dobila. Postaja ta dan kaker v prejšnji.

43. Sveti Evzebij (*Sant' Eusebio*), kardinalska mašniška cerkev, ne daleč od Sv. Marije Veče. Postaja v petek po četerti nedelji v postu.

44. [Sveta Bibijana (*Santa Bibiana*). Kraj, kjer ta cerkev stoji, se je nekedaj imenoval *Ad Ursum pileatum* to je „pri medvedu s klobukom“ in še zdaj spominja na to ime, ki se bere tudi v rimskem martirologiju ali zapisniku svetnikov, marmornat medved s klobukom na glavi. Kako svet kraj je to, kaže napis na zidu te cerkve zunaj, kjer se pripoveduje, da leže v cerkvi in njenem pokopališču trupla 11.266 svetih marternikov brez otrok in žen. Postaja je pri sveti Bibijani v petek po četerti nedelji v postu.]

45. Sveti Nikolaj v Ječi (*San Nicola in Carcere*), kardinalska dijakonska cerkev s kolegijatnim korarstvom in faro, ena najlepših rimskih cerkev, ki stoji na mestu, kjer so bile nekedaj stare rimske ječe. Postaja v soboto po četerti nedelji v postu.

46. [Sveti Lazar (*San Lazaro*). Postaja tiho nedeljo.]

47. Sveti Krizogon (*San Crisogono*), lepa kardinalska mašniška cerkev, fara. Postaja v pondeljek po tihi nedelji.

48. Sveti Cirijak (*San Ciriaco*). Papež Evgenij IV. je prenesel, ko je ta cerkev razpadla, naslov njen in postajo v bližnjo cerkev Svete Marije na Široki Cesti (*Santa Maria in Via Lata*). Poslednja je kardinalska dijakonska cerkev s kolegijatnim korarstvom in faro. Po izročilu stoji na mestu, kjer je bil sveti Pavel dve leti v ječi zapert. Postaja v torek po tihi nedelji.

49. [Sveta Kvirik in Džulita (*Santi Quirico e Giulitta*), kardinalska mašniška cerkev, fara dominikanska. Postaja ta dan kaker v prejšnji.]

50. Sveti Marcell (*San Marcello*), kardinalska mašniška cerkev sè servitskim samostanom in faro. Postaja v sredo po tihi nedelji. Slovesno se obhaja tudi praznik Marije 7 žalosti.

51. Sveti Apolinár. (*Sant' Apollinare*), cerkev rimskega seminarja (*Seminarium Romanum*). Postaja v četrtek po tihi nedelji.

52. Sveti Janez pred Latinskimi vratmi (*San Giovanni a Porta Latina*), kardinalska mašniška cerkev. Prav za prav je to le kapela, ki je odperla samo 6. majnika, ko je bil sv. Janez evangelist v vrelo olje veržen, in v soboto pred cvetno nedeljo, ko je tu postaja.

53. [Sveti Cezárej (*San Cesareo*), silno stara in zapuščena kardinalska diakonska cerkev poleg Apijeve ceste. Postaja ta dan kaker v prejšnji.]

54. Sveta Prakséda (*Santa Prassede*), kardinalska mašniška cerkev iz prvih časov kerščanstva s premnogimi trupli svetnikov in drugimi posvečenimi ostanki. Postaja v pondeljek velikega tjedna.

55. Sveta Priska (*Santa Prisca*), kardinalska mašniška cerkev na aventinski višini. Tu je bila nekedaj hiša svetega Akvile in njegove žene Priske, ketera sveti Pavel v svojih listih večkrat omenja, in vže ona sta jo spremenila v cerkev. Postaja v torek velikega tjedna.

56. [Sveta Marija Ljudska (*Santa Maria del Popolo*), kardinalska mašniška cerkev, fara; zraven avgustinjanski samostan. Postaja kaker v prejšnji.]

57. [Sveti Onúfrij (*Sant' Onofrio*), majhina pa lepa kardinalska mašniška cerkev sè samostanom hijeronimitskim, na višavi gore Janíkula s krasnim razgledom čez mesto. Postaja v veliki pondeljek.]

58. Sveta Marija pri marternikih (*Pantheon*), kardinalska diakonska cerkev s kolegijatnim korarstvom, najboljše ohranjeno poslopje starega paganskega Rima, po papežu Bonifaciju IV. 13. majnika leta 610 posvečeno za kerščansko cerkev. Postaja je tu v petek po veliki noči.

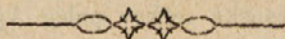
59. Sveti Pankrácij (*San Pancrazio*), kardinalska mašniška cerkev zunaj mesta nad slovečimi katakombami ali podzemelj-

skimi pokopališči prvih kristijanov. To častitljivo staro cerkev so leta 1798 in vdrugič 1849 laški puntarji gerdo oskrunili in razdeli, pa leta 1816 in vnovič 1853 pod Pijem IX. se je zopet popravila in prenovila. Postaja je tu na belo nedeljo.

60. [Sveta Marija Stopnjiška (*Santa Maria della Scala*), kardinalska dijakonska cerkev sè samostanom neobutih karmelitov. Postaja, kaker v prejšnji, belo nedeljo.]

*
* *

Lepa versta častitljivih svetišč! In vsako ima le enkrat ali nekolikrat v letu postajo z odpustki. Cerkev pa, kjer je skupščina tretjega reda, ima za ude tega reda postajne odpustke njih vseh. Ali ne bi bilo vže to vzroka dovolj, da si prizadevamo razširiti tretji red in pomnožiti tretjeredne cerkve?!

Svetega Bonaventure, cerkvenega učenika serafinskega, življenje in dela.

Peto poglavje.

Sveti Bonaventura pospešuje češčenje Marije Device in drugih svetnikov.

Meseca velikega serpana 1260 je bil sveti Bonaventura v drugič na sveti gori Aljverniji, o priliki slovesnega posvečevanja tamkajšnje cerkve. Sedem škofov se je bilo sešlo k temu posvečevanju, florénški, aréški, fezulanski, asiški, peruški, kastelski (mesta „*Čittá di Castello*“) in urbinski. Veršilo se je posvečevanje v nedeljo mej osmino praznika Marijinega vnebovzjetja, 20. dan meseca, in sicer, kaker si je lahko misliti, vpričo premnogih bratov Frančiškovega reda, ki so obdajali svojega češčenega vikšega poglavarja, ter mej nepopisljivim pobožnim veseljem tisoč in tisoč vernikov, ki so se zbrali na sveti gori od vseh strani. In ne le cerkev so posvetili, tudi celo goro so slovesno blagoslovili. Doveršivši namreč svete obrede v cerkvi, so šli omenjeni škofje dolu do obrežja ter so v svojih cerkvenih opravah sedli na konje in obje-

zdili goro v krog in krog, kropeč jo z blagoslovljeno vodo in pojoč z navdušeno množico svete pesmi Gospodu.

Dobra dva meseca nato je bil sveti Bonaventura v Asizu pri drugi ne menj veseli slovesnosti, prenesenju deviških ostankov pervorojenke svetega serafinskega očeta, svete Klare, ketere zgledno življenje je bil na povabilo papeža Aleksandra IV. vže tudi popisal. Sedem let je bilo preteklo, kar je bila šla ta blažena devica k svojemu nebeškemu ženinu, in premnogi veliki čudeži, s katerimi jo je bil poveličal Bog, so naklonili omenjenega papeža, da jo je zapisal, komaj pet let po smerti, v bukve svetnikov. Veseli te nove časti in hvaležni njej, ketere molitvi so se imeli zahvaliti, da so bili rešeni saracenskih napadnikov, sklenejo asiščani tudi njej postaviti lepo veliko cerkev, in res, v trijih letih je bila gotova, ob enem sè samostanom za hčere njene. Slovesno prenašanje deviškega trupla tretji dan vinotoka meseca so vodili trije škofje, asiški, spoletanski in peruški, in nepreštete množice vernega ljudstva so se vdeležile tudi te slovesnosti.

Sveti Bonaventura se je vernil nato v Pariz, kjer je začel spisovati življenje svetega Frančiška. Ob tem času je bilo, ko ga je našel sveti Tomaž zamaknjenege ter je izgovoril znane besede : „Pustimo svetnika, ki dela za svetnika.“

Papež Aleksander IV. je mej tem vmerl. Urban IV. je bil po nekajmesečni volitvi povzdignjen na sedež svetega Petra. Tudi ta papež je bil po očetovsko naklonjen Frančiškovemu redu, kaker je berž iz početka svoje vlade pokazal v dvehuh apostoljskih pismih. Z enim je naročil frančiškanom, da naj pridigajo po Evropi novo križno vojsko, da se rešijo sveti kraji v Palestini iz mohamedanske oblasti; z drugim je poterdil vse privilegije ali pravice, ketere so prednjiki njegovi bili podelili frančiškanom. Generalnemu ministru Bonaventuri pa je naročil, da naj izvoli štiri izmej svojih redovnih bratov, ketere pošlje v Carjigrad k cesarju Mihelu Paleologu, da se pogode zaradi zedinjenja gerške cerkve z latinsko.

Proti koncu leta 1262 je bil Bonaventura v Rimu; v začetku drugega leta 1263 pa se je napotil zopet v severne kraje. Pričakovali so ga v Padovo, kjer se je imelo obhajati pervo nedeljo po veliki noči, 7. malega travna, slovesno prenesenje častitljivih ostankov velikega čudežnika svetega Antona. Prenesli so se ti predragi ostanki iz stare cerkve Matere Božje v novo ravno doveršeno baziliko. Ko se je postavila marmornata skrinja na določeno mesto, tedaj jo je sveti Bonaventura odperl vpričo ljudstva,

ki je v sveti grozi pričakovalo nekaj posebnega. In v resnici! v prahu, v keterega je bilo razpadlo telo, se najde glava s kožo in lasmi in čeljusti sè zobmi dobro obranjenimi. Bonaventura prime v roke to častitljivo glavo in odperši usta najde notri jezik mekak in erdečkast prav kakor živega človeka. Trepetajoč ga izpuli iz gerla ter pokaže ginjenemu ljudstvu, ki se v sveti navdušenosti ne more zderžati glasnega klicanja. Solze priserčnega veselja prelivaje ga nagovori nato Bonaventura: „O blagoslovljeni jezik, ki si vedno blagoslavljal Boga in druge pripravljaj, da so ga blagoslavljali, zdaj se očitno kaže, kolikega zasluženja si bil pred Bogom“, in tako govore je vtiskal nanj pobožne poljube ter vzkazal nato, da se naj shrani v poseben relikvijárj. — Kaker priča nepretergano izročilo, je obiskal ob tej priliki tudi kraj, kjer je sveti Anton vmerl, ter razveselil sè svojo pričujočnostjo tako brate, ki so ne mnogi tam prebivali, kaker sestre, hčere svete Klare, v sosednjem samostanu. Tam je počastil tudi grob zveličane device padovanske, Helene Enselmini, učenke svetega Antona.

Iz Padove je šel Bonaventura čez Vičenco v Pizo, tedaj veliko in sloveče mesto v severni Toskani. Tjakaj je bil namreč sklical za binkušti ravno tega leta vesoljni redovni zbor, kateremu je hotel izročiti življenje svetega očeta Frančiška, ki mu je bil naročil vesoljni redovni zbor narbonski, da naj je popiše. Navadno se imenuje to življenje „velika legenda svetega Frančiška“, da se razloči od drugega, krajšega, imenovanega „mala legenda“; poslednjo je sprejel zbor pizanski, da se razdeljena v devet branj postavi za god svetega očeta v redovni brevir.

Posebno znameniten pa bo vedno ostal vesoljni redovni zbor pizanski zlasti zato, ker je tam Bonaventura sè slovesnim dekretom vpeljal v cel red praznik spočetjá Marijinega ter tako vsejal seme, ki je pognalo v plemenito zelišče s prekrasnim dišečim cvetom na verhu, častitljivo, dolgo vojsko našega reda za neomadežanost spočetjá božje matere, končano s popolno, slavno zmago, ki jo je določil veliki papež Pij IX. pred 29 leti, zmago, ketere ponižen spominik ima biti tudi to naše „Cvetje“.

Pa še dva druga praznika je sprejel pizanski vesoljni zbor za cel red svetega Frančiška, praznik obiskovanja Marijinega in praznik svete Ane, matere njene. Določil je v ravno tem zboru Bonaventura tudi, da naj se v cerkvenih pesnih rojstva Gospodovega namestu navadnih poslednjih verst pojejo druge, v kterih se

spominja blažena Devica Marija. Tudi to naredbo je sprejela potem sveta cerkev za ves katoliški svet.

Naj omenimo berž tukaj še to, kar je glede Marijinega češčenja v poznejših vesoljnih zborih svojega reda priporočal sveti Bonaventura. Še tisto leto 1263 v Parizu in potlej 1269 v Asizu se je sklenilo, gotovo po njegovem nasvetu, naj bratje ljudstvo zasebno opominjajo in očitno uče, kako naj zvečer, ko redovniki molijo sklepne molitve ter se k temu pozvoni, z angeljevimi besedami trikrat pozdravijo in počaste Marijo Devico. To je začetek današnjega zvonjenja k avemariji pol ure po sončnem zahodu. Leta 1369 se je ponovil tudi sklep drugega vesoljnega zbora, ki ga je bil pred 50 leti sveti Frančišek zbral v Asizu, da naj se namreč vsako soboto slovesno poje sveta maša neomadežani Devici Mariji na čast.

Kako priserčno je sveti Bonaventura ljubil in častil Marijo Devico, kažejo naposled tudi spisi njegovi, in ti posebno jasno in očitno. Sveti Bonaventura je imel tudi pevsko žilo, podobno kaker njegov veliki prijatelj Tomaž Akvinski, in zlasti Mariji na čast je zložil več raznih pesni, po navadi tistega časa vbranih, ki so jih tedaj skoraj gotovo ne le brali, temuč tudi peli, posebno redovniki in duhovniki, pa tudi preprosto laško ljudstvo. Saj je takrat cerkveno latinščino sploh še dobro razumelo, kaker jo razumeje, če tudi ne več tako jasno in popolnoma, celo vse do današnjega dne. Po načinu Davidovih psalmov in drugih pesni svetega pisma je zložil sveti Bonaventura zlasti dvojni „psalterij“ Device Marije. V enem se derži navadne psalemske oblike; v drugem, manjšem, pa imamo za vsaki Davidov psalem po eno čveteroverstno kitico, merjeno in rimano, kaker je dandanašnji v pesnih navada. Tu stoj nekoliko za zgled iz tega in onega, priprostega pa priserčnega dela.

*
* *

Iz psalterija blažene Device Marije.

Psalem 1.

Blažen mož, ki ljubi tvoje ime, Devica Marija: milost tvoja bo krepčala njegovo dušo.

Kaker njiva namakana sè studenci vodé: boš sad pravice rodila v njemu.

Blagoslovljena si ti mej ženami: zavoljo vernosti svojega svetega serca.

Vse namreč žene premaguješ v telesni lepoti : angelje in arhangelje preseguješ v zvišenosti svetosti.

Miloserčnost in milost tvoja se povsod oznanjuje : Bog je blagoslovil dela tvojih rok.

Čast bodi Bogu itd.

Psalem 2.

Zakaj hrumé neprijatelji naši : in si zmišljajo zoper nas prazne reči ?

Naj nas brani tvoja desnica, Mati Božja : ko bojni red strašán, mešajoč in podirajoč jih.

Pridite k njej, kateri se trudite in britkost terpite : in dala bo ohlajenje vašim dušam.

Pristopite k njej v svojih skušnjavah : in vstanovitila vas bo vedróst njenega obličja.

Blagoslavlajte jo iz celega svojega serca : milosti njene je namreč polna zemlja.

Čast bodi Bogu itd.

Psalem 41.

Kaker jelen hlepí po studencu vode : tako hrepeni moja duša po tvoji ljubezni.

Ker si tí mati mojega življenja : in hraniteljica njega, ki popravlja moje meso.

Ker si ti dojnica odrešenika moje duše : začetek in konec vsega mojega zveličanja.

Vsliši me, gospa, izčistijo naj se moji madeži : razsveti me, gospa, da se vjasnijo moje temé.

Zažge naj se na tvoji ljubezni moja mlačnost : tvoja milina otajaj oterpnjenost mojo.

Čast bodi Boga itd.

Psalem 103.

Blagoslavlaj moja duša Devico Marijo : čast in poveličevanje ji bodi na veke.

Ličnost in lepoto si oblekla : zavita si, gospa, v bleščeče ogrinjalo.

Iz tebe izhaja zdravilo pregreh : in deržanje miru in ogenj ljubezni.

Napolni nas, svoje služabnike, sè svetimi čednostmi : in jeza božja se nam ne približa.

Večno prijetnost daj svojim služabnikom: in nikar jih ne zabi v smertnem boju.

Čast bodi Bogu itd.

Psalem 112.

Hvalite otroci božjo mater: slavite starci njeno ime.

Blagoslovljena bodi Marija, mati Kristusova: ona je namreč pot v domovino svetosti.

Povzdignjen je nad kerubine njen tron: in sedež njen nad stožere nebeške.

Na ponižne je obrnjeno njeno obličje: in na te, ki zaupajo vvanjo, njen pogled.

Njeno vsmiljenje se razteguje čez vse meso: in milostinja njena do kraja zemlje.

Čast bodi Bogu itd.

Psalem 113.

Ko bo izhajala moja duša s tega sveta: pridi ji naproti, gospa, in sprejmi jo.

Tolaži jo sè svojim svetim obličjem: pogled hudega je ne prestraši.

Bodi ji lestvica v nebeško kraljestvo: in naravnost pot v raj Gospodov.

Izprosi ji od Očeta dar miru: in sedež svitlobe mej služabniki božjimi.

Vzderžuj pobožne pred sodnim stolom Kristusovim: v svoje roke vzemi njih zadevo.

Čast bodi Bogu itd.

„Malega psalterija Marijinega“
perve kitice.

Tebi čast, drevo življenja,
Vredna vednega češčenja,
Ki si svetu sad rodila
In devištva ne zgubila.

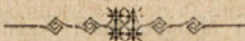
Tebi čast dajem in slavo,
Seme Davidovo pravo,
Daj da bom z višine vslišan,
Skušat božjo slast povišan.

Tebi čast brez konca, kraja,
Ki kraljev te blesk obdaja,
Vekov večnih si kraljica,
Kraljev, krajev oblastnica.

Tebi čast, Boga dostojna,
Naj nam sije luč obojna,
Tvojih lic svitloba mila
In bliščobe božje sila.

Čast ti, nove šege mati,
Brani božji ščit te zlati,
Ne oskruni spočetjé te,
Ne ognjusi porod svéte.

itd.

Nekateri čudeži, ki so se zgodili po smerti svetega očeta Frančiška.

(Popis svetega Bonaventure.)

VI. Sveti Frančišek pomočnik porodnicam.

1.

Neka grofinja na Slovenskem, žlahtna po rodu pa še žlahtnišega serca in obnašanja, je bila pobožna častivka svetega Frančiška in vdana prijateljica in dobrotnica manjših bratov. Prišel je čas, ko je imela poroditi; ali tako strašne bolečine je terpela, da je bilo videti, dete ki mu je imela življenje dati, bo vzrok smerti materine. V teh neizrečenih težavah se spominja mogočnega, častiljivega pomočnika v nebesih, svetega Frančiška. Zbudi se ji v sercu živa vera in vname velika gorečnost. Išče pomoči pri njemu, zvestem prijatelju, tolažniku pobožnih, pribežališču žalostnih. „O sveti Frančišek,“ pravi, „vse moje kosti te prosijo milosti, in, česar ne morem izgovoriti, to obetam v sercu.“ Prečudno nagla pomoč! Komaj je izgovorila te besede, že pojenjajo bolečine in lahko ter popolnoma zdrava rodi krepko dete. Ni pa pozabila grofinja v svojem veselju obljube v britkosti storjene. Sezidati da svetniku na čast lepo cerkev ter jo izroči manjšim bratom.

2.

Neka žena na Rimskem, z imenom Beatrica, je čutila, že bližu poroda, da nosi mertvo dete. Skozi štiri dni so jo trapile strašne težave in bolečine; v smertni nevarnosti je bila. Pokliče zdravnike na pomoč, ali nihče ji ne more pomagati. Živa še, je bila vboga grob detetu in pred očmi je imela smert, ki se ji je bližala. V tem strašnem stanu se oberne do manjših bratov ter prosi po poslancih, da bi ji dali kako svetinjo (relikvijo) svetega Frančiška. Po volji Božji res najdejo majhin konček konopca, s katerim je

bil nekedaj svetnik prepasan. Ta konček položijo na bolnico in v tem hipu pojenjajo bolečine. Žena porodi brez težav mrtvo dete in zdrava je bila kaker poprej.

3

Žena nekega plemenitaša iz Narnije, Julijana po imenu, je že več let vedno žalovala in jokala, ker so ji vsi sinovi, ki jih je imela, kmalu po porodu pomerli. Prigodilo se je pa, da je bila zopet noseča v četrtem mesecu, ali serce jo je bolelo, ker se je bala, da izgubi tudi to dete kmalu po rojstvu, kaker je izgubila druge. Zateče se tedaj s prošnjami k svetemu očetu Frančišku ter prosi sè zaupanjem, da bi ji ohranil to dete pri življenju. In glej, neko noč se ji prikaže v spanju neka žena s prekrasnim dečákom v naročju, ter ga ji veselega obraza ponuja. Ali ko se ga gospa brani, ker se je bala, da bi ga hitro zopet izgubila, ji pravi žena: „Le sprejmi ga brez vse skerbi; otrok, ki ti ga pošilja sveti Frančišek, ker se mu vsmiliš, bo živel in bo terdnega zdravja.“ Nato se prebudi gospa in spōzna, da ji je hotel s to prikaznijo naznaniti sveti Frančišek svojo nebeško pomoč. V tem zaupanju se ji poverne veselje v serce in še bolj priporoča dete svetniku ter dela obljube, če bo njena molitev vslišana. Naposled je bil dopolujen njen čas in res je porodila krepkega, zdravega hlápčiča in stariši so zato z veselim srcem hvalili Boga ter še bolj častili svetega Frančiška, ker so bili prepričani, da jim je on pomagal.

4.

Po človeškem mišljenju je bilo videti, da bo neka žena v Viterbiju zaradi strašnih bolečin, ki jih je terpela, berž ko ne vmerala, preden porodi. Zdravniki ji niso vedeli več pomagati in zdaj prosi nebeške pomoči. Sè zaupanjem se oberne do svetega Frančiška, in komaj izreče njegovo ime, vže je bila rešena bolečin in porod je bil srečen. Zena je dosegla, kar je prosila. Ali nehvaležnica je pozabila skazane dobrote in storjene obljube; namestu da bi bila častila svetnika, je hotela na njegov pravnik hlapčevska dela opravljati. Ali glej! komaj stegne desno roko, da bi prijela za delo, kar ji postane mrtva ter se posuši; in ko hoče z levico pomagati desnici, se ji posuši tudi ta. Vsa prestrašena ponovi storjeno obljubo in sveti Frančišek se je vsmili ter ji zopet ozdravi roke.

5.

Neka žena v Aréški okolici, ki je že sedem dni neizrečene bolečine terpela in že skoraj obupala, stori obljubo svetemu Fran-

čišku in kliče vmirajoč svetnika na pomoč. Ko stori obljubo, zaspi. V spanju pa vidi svetega Frančiška, ki jo sladko nagovori ter vpraša, če ga pozna in če zna moliti na čast preblažene Device molitvico „Češčena si kraljica.“ Žena poterdi oboje. „Začni tedaj moliti,“ ji pravi nato svetnik, „in preden boš končala, boš tudi srečno porodila.“ Po teh besedah se zbudi žena ter sè strahom počne moliti „Češčena si kraljica.“ In ko moli: „Oberni doli na nas svoje milostive oči, in pokaži nam blaženi sad Tvojega telesa“, porodi brez bolečin krasnega hlápčiča ter se zahvali preserčno milostni kraljici nebeški, ki se je po zasluženju svetega Frančiška vsmiliti hotela terpeče.

Marko d' Aviano.

V.

P. Marko se je po rešitvi mesta Dunaja kmalu vernil nazaj na Laško, v svoj samostan. Popotoval pa je skozi Ljubljano, kjer je ostal nekaj dni v samostanu svojih redovnih bratov. Ta samostan je bil, kaker je znano, tam kjer je zdaj tako imenovano „zvezdno sprehajališče.“ Slavni popisovavec Kranjske vojvodine Valvazor pripoveduje o tem njegovem prihodu v Ljubljano tako-le: „24. vinotoka leta 1683, eno nedeljo, ko se je pelo „Te Deum“ zavoljo rešenja dunajskega mesta, je prišel popoldne ob štirih ta pobožni in duhoviti redovnik, p. Marko Avijanski, v Ljubljano, v kapucinski samostan, ne da bi se bilo prej kaj vedelo, da pride. Ko se je od mnogih vže dolgo zaželen prihod njegov po mestu razglasil, je teklo vse tja, k imenovanim kapucinom, da bi videli tega slavno znanega duhovnika in tako izpolnili svojo željo.

Zvedelo se je pa, da bo drugi dan, 25. vinotoka, maševal pri velikem altarcu v cerkvi sv. Janeza evangelista, in prišlo je toliko pobožnih ljubljancanov zjutraj, še pred dnem, v cerkev, da ni bilo prostora za vso množico. Ob devetih je stopil pred altar, ter z veliko pobožnostjo bral sveto mašo (kar je terpelo eno uro), potem pa je imel ginljivo pridigo o pokori in pravem kesanju, pri kateri so obilne solze, ki so ujemu tekle po obrazu, tako gorko ljudem govorile k sercu, da se je morala notranja žalost nad grehi razodeti v žalostnih zdihljajih vseh pričujočih, ki so bili zelo ginjani.

Popoldne ob eni je šel tudi v tukajšni samostan devic reda svete Klare, ki so silno želele videti ga in prejeti njegov blagoslov, keterega jim je tudi dal po navadnem opominjevanju.

Ob polu treh je stopil v cerkvi teh svetih devic na pridižnico, ter imel tolaživno pridigo o moči svetih besed Jezus, Marija. Njegov glas je bil doneč in se je povsod razločil. Na zadnje je dal tudi ljudstvu blagoslov.

Ker je bila cerkev premajhina za število pobožnega ljudstva, ki je privrelo, bi bil moral pobožni pater zunaj cerkve, na nalašč za to pripravljenem odru, dati blagoslov, da bi ga bili deležni vsi; ali močan dež, ki je šel, je to zabranil; moral je dati torej poslušavcem sveti blagoslov v cerkvi po navadnem opominjevanju k pokori.

Drugi dan, 26. vinotoka, ob devetih zjutraj, se je peljal v kočiji grofa Galenberga, spremljan od grajske straže v stolico sv. Miklavža, kjer je pri velikem altarju celo uro maševal, po maši pa še eno uro z gorečo pridigo ljudem čas v minute spreminjal. Glavni stavek njegove pridige je bil ta: „Odstopi naj staro, novo naj se piše vse, namreč v bukve našega življenja.“ Razen opominjevanja k novemu življenju je tudi omenil, da ima kranjska dežela sveto dolžnost hvaležna biti predobremu Bogu, ker jo je pred vsemi drugimi obvaroval strašne kazni, kuge, ki je takrat razsajala po sosednjih deželah.

Gnječa je bila v cerkvi tolika, da se je mnogo stolov polomilo, več ženskih pa je omedlelo.

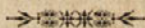
Naposled se je približal čas njegovega odhoda; razglasilo in naznanilo se je vsem, da bo ta pobožni mož zadnjič pridigoval na Novem tergu, s hodišča deželne hiše, ki je bilo pregernjeno s turško preprogo. Ljudstvo je vrelo na omenjeni terg, kamer se je dal peljati pobožni redovnik okoli štirih popoludne v kočiji Njih prevzvišenosti gospoda deželnega oskerbnika, in tamkaj je imel silno lep govor v laškem jeziku; v njem je izverstno slavil sveto božjo porodnico Marijo, ter opominjal, da naj jo ljubi in časti sleherni in v vsaki sili sprejme za svojo besednico, kot patrono kranjske dežele, pomoč kristijanov in pribežališče grešnikov. Priporočal je pri tej priložnosti pobožnost do štatue pri očetih jezuitih [ki je zdaj na šentjakobskem tergu]. Slednjič je blagoslovil ljudstvo, potem mesto, polje, njive in vinograde in na zadnje celo deželo in njene prebivavce in s tem se je poslovil.

V pozni ponočni uri, ob enajstih, se je peljal v zgorej ome-

njeni kočiji na breg, kjer je stopil v čoln, blagoslovil obilne sprem-
ljevavoe ter jih odslovil.

Ves čas, kar je bil v Ljubljani, se ga je moralo imenovati
z gled zmernosti, zakaj jed in pijača njegova je bila celo slaba in
pičla. Spal je tudi le malo, počival je le kako uro stojé. Čas je
jako dobro rabil; na kor je hodil kaker drugi; pred svojo celico je
dal v eni uri več kot desetkrat sveti blagoslov ter je blagoslavljal
tudi olje, vodo, sol, postelje, svetinje in druge reči.

Slednjič je treba omeniti, da je bilo po blagoslovu tega po-
božnega moža na čudoviten način ozdravljenih mnogo bolnih oseb.
Nekega dvajsetletnega mladeniča žlahtnega stanu, ki je bil zme-
šan v glavi, je ozdravil blagoslov, ki mu ga je dal. Neki kupec,
ki je bil na oba očesa popolnoma slep, ter so ga morali vedno
voditi drugi, je šel prejemši blagoslov brez vodnika domov. Tako
je tudi neki žlahten gospod, ko je dobil blagoslov, na stran položil
berle, na katere se je prej opiral. Dva od rojstva mutasta sta po
sv. blagoslovu izgovorila besedi: „Jezus, Marija!“ Da ne omenim
drugih, katerim le pomagalo maziljenje ali vživanje olja, ki ga je
on blagoslovil. Slepim so se odpirale oči, hromim ni bilo treba več
tožiti čez svojo revo, gluhi so zopet dobili sluh.“

Modri sveti brata Egidija.

Nekemu bratu, ki se je pritožil, da ga je gvardijan poslal po
kruha tisti čas, ko je molil, je odgovoril brat Egidij: „Ne veš še,
kaj je molitev; zakaj prava molitev je to, da podložni stori voljo svo-
jega predstojnika“. Tudi je rekel brat Egidij: „Znamenje ošabno-
sti je, če gdo glavo vkloni pod jarem pokorščine in jo iz pod nje-
ga potegne, da bi šel po poti, katera se mu zdi popolniša. Če bi
človek imel tako milost in pobožnost, da bi z angeljem govoril,
pa bi ga predstojnik poklical, precej bi moral pustiti pogovarjanje
z angelji in hitro slušati predstojnika.“ To je enkrat brat Egidij
poterdil sè zgledom. Ko se je zameknil v pričo gospoda papeža
Gregorija in kardinalov, ki so ga bili prišli obiskat v Perudžo v
samostan na gori, in so mu papež zapovedali, da se ima pri tisti
priči k njim verniti, hitro je tekal k papežu, akoravno je bil vi-
deti brez občutka, in vergel se je pred njihove noge ter se ponižno
obtožil svojih pregreškov.

Ko je brat Egidij slišal padec brata Elija, zavoljo nepokorščine in odstopa od vere in izobčenja, se je vlegel na zemljo, ter se je sè životom na vso moč pritiskal k njej; in ko so ga vprašali, zakaj to počenja, je odgovoril: „Hočem dolu iti, koliker morem; brat Elija je zato padel, ker se je povzdignil le zaradi skoka.“ Enkrat je hotel brat Egidij skušati pokorščino nekega brata učenika svetega bogoslovja, ki je pridigal sveti Klari in njenim sestram, pa mu je rekel: „Molči, učenik, ker hočem jaz pridigati.“ In precej je vmolknil. In ko je brat Egidij v dušni gorečnosti govoril nekoliko medenih besed, je rekel učeniku: „Doverši zdaj, brat, govorjenje, katero si začel.“ Nad tem se je sv. Klara razveselila v duhu ter je rekla: „Danes so izpolnjene želje svetega Franciška, ki mi je rekel negdaj: Jaz želim, da bi moji bratje kleriki do tolike ponižnosti se povzdignili, da bi učenik bogoslovja vmolknil pred glasom lajika, ki bi pridigati hotel. To vam pravim, bratje“, je rekla sv. Klara, „da me je bolj spodbudil sè svojo ponižnostjo, kaker kè bi ga bila videla, da bi bil mertvega obudil.“

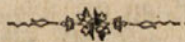
Ko je brat Egidij enkrat v Asiz prišel, so ga bratje vodili po hiši, ter mu kazali bogata poslopja, ki so jih sezidali in so tako rekoč na nja ponosni bili. Ko je brat Egidij vse pridno ogledal, je rekel tistim bratom: „To vam pravim, bratje, vam nič drugega ne manjka, kaker žene.“ In bratje so se nad tem zavzeli in zelo pohujšali; pa brat Egidij jim je rekel: „Bratje moji, vi dobro veste, da vam je tako malo dovoljeno vboštva se oprostiti, kaker čistosti; ko ste vboštvo od sebe vergli, boste lahko od sebe vergli tudi čistost.“

Svoje meso je brat Egidij ostro krotil, ter ga v sužnost delaval, zato se je svetil v blesku čistega devištva. Brat Egidij je zato enkrat jedel na dan o pozni uri in takrat le malo. Tudi je rekel brat Egidij: „Naše meso je kaker sviné, ki poželjivo teče k blatu in je veselo, da je vedno v blatu; in meso naše je tudi kaker seršen, ki želi valiti konjski gnoj; meso je bojevavec sovražnikov. Vprašan od nekega brata, kako bi mogli obvarovati meso njegovih napak, je rekel brat Egidij: „Kedor hoče prenesti velike skale ali bruna velika, si prizadeva, da jih prenese bolj z vmetalnostjo kaker z močjo, in v tej reči je treba podobno ravnati. Vsaka napaka skruni čistost; ta je namreč kaker svitlo ogledalo, ki otemni od samega dihljaja. Človeku ni mogoče priti k milosti božji, dokler mu je ljubo v mesenosti se razveseljevati. Meso nas hoče iz-

dati noč in dan; kedor ga premaga, premaga vse sovražnike in pride do vsega dobrega.“

Prišel je k njemu eden izmej bratov, kateremu je že v drugih izkušnjavah pomagal, in vesel se je hvalil, da je vbežal nastavljenim zankam in da je premagal izkušnjave hudičeve. Ko je namreč za njim šla neka ženska, je djal, da se je v njem poželjivost izbudila ter je tolikanj močnejša postajala, koliker mu je prišla bliže; potem je nekoliko obstal, ter jo je resno pogledal, ko je mimo šla, in na enkrat je skušnjava jenjala. Sveti mož je vprašal brata, ki se je s tem ponašal, ali je bila ženska lepa ali gerda, mlada ali stara. Oni je odgovoril, da je bila gerda starka. Na to je rekel brat Egidij: „Ali je čudo, da je skušnjava jenjala, ko je bil pri rokah protistrup? Vedi, sin moj, da si bil bolj premagan, kaker si zmagal. To bi bila zmaga, da bi je ne bil pogledal, ko je mimo šla, temuč bi se s pobešenimi ali zapertimi očmi nikaker ne zmenil za skušnjavko. Zmaga mesene izkušnjave je bolj gotova in terdna v begu kaker v napadu. Váruj se, da ne pogledaš zopet v obraz ženski, ki ti je nadležna, in sploh nobeni; zakaj za staro se ti bo mlada pokazala, in za gerdo lepa, katera ne bo zmanjšala skušnjave, temuč pomnožila jo; ne odvezela, temuč naredila, tako da lahko namestu zmage ostuden padeč, in namestu večne časti doživiš sramoto.

(Dalje prih.)

Iz Betlehema.

Brat David Ogrinec, laik prvega reda svetega Frančiška naše kranjsko-hervaske okrajine, piše 19 sušca precej obširno pismo iz Betlehema v Palestini, kamer so ga po njegovi želji ob začetku letošnjega leta poslali redovni vikši. Nekoliko o popotovanju njegovem in tamkajšnih razmerah bi vtegnilo mikati mnoge naše bravece; naj stoji torej tukaj posneto iz omenjenega pisma:

„— Iz Tersta sem odrinil 19. prosinca z vgodnim vetrom na parniku imenovanim „Mars“. Pervič smo se vstavili pri gerškem otoku Korfú in potem zopet v loki Piréju pri Atenah. Aténe, glavno mesto gerško, so le kake pol ure oddaljene od ladjestaje. Tu smo prestopili na parnik „Narenta“, ki nas je vozil do turskega mesta Zmirne, kjer smo čakali od četrtega do pondeljka zopet drugega parnika iz Carjigrada. Mej tem časom sem bil v samosta-

nu pri frančiškanih, ki so me prav prijazno sprejeli. Do Zmirne smo imeli lepo vreme in mirno morje. Od tu do Jafe smo se vozili pa na parniku „Venus“, ali ne tako srečno, kakor do Zmirne. Vreme se je spremenilo; en dan in dve noči smo imeli nevihto, tako, da so valovi na parnik pljuskali, kakor je bil dimnik ladje visok. Sreča, da je bila dobro naložena z blagom. Vender ves ta čas ni nobeden popotnikov zapustil postelje in ničesar vžil. Drugi so tudi mnogo terpeli vsled morske bolezni, meni je pa za ta pot prizanesla; samo glava me je zelo bolela vsled vednega zibanja. Lahko si torej mislite, kako željno smo pričakovali suhe zemlje. Vstaviti se je imela ladja najprej v Bejrutu. Dospeli smo tjakaj 2. svečana zjutraj ter ostali tam zopet tri dni. Imeli so izkladati blago; tudi mašina se je bila nekoliko poterla. Jaz sem bil med tem časom zopet pri frančiškanih, ki imajo tu hospic. Prav prijazno so me sprejeli in lepo mi postregli. Iz Bejruta smo se peljali potem naravnost proti Jafi; le v Kajfi pod goro Karmélom smo se še nekoliko vstavili. Rad bi bil šel gori pogledat sloviti karmelitski samostan, ali ni bilo toliko časa. V Jafi so me očetje frančiškani opazili s poveršja samostana skozi daljnogled, ko sem bil še na parniku, ter so poslali po me svojega moža s čolnom. Tukaj je namreč morje zelo nevarno. Pred kratkim so se potopili tukaj trije frančiškani, ki so prišli iz Evrope.

V Jafi sem se vstavil en dan, da sem se malo oddehnil in odpočil od morskih neugodnosti. Tu sem videl vpervič neizrečeno polno drevje slovutih jafskih pomaranč. Tudi frančiškani imajo kaj velik vert, ki oskerbuje vso kustodijo Svete Dežele s pomarančami. Celo na Dunaj na cesarski dvor jih pošljejo vsako leto in v Terst Lojdovemu društvu, v darilo namreč, ker ima to društvo vedno opraviti s popotnimi frančiškani. Pri vsem tem jih mnogo predadó. Tudi mene so ž njimi obilno obdarili za pot v Jeruzalem in še več bi mi jih bili dali, kè bi jih bil imel kam deti.

Iz Jafe sem šel s tremi drugimi popotniki popoldne drugega dne proti Jeruzalemu v tako imenovani „karóci“. Čez noč smo bili v Ramlah, od koder je še devet ur do Jeruzalema. Drugi dan o petih popoldne smo dospeli v Jeruzalem, kjer sem bil zopet prav vljudno sprejet.

V Jeruzalemu sem v petnajstih dneh obiskal vsa imenitniša mesta. Nato so me poslali v Betlehem, da začasno prevzamem službo tako imenovanega „komunerja“, kateri ima skrbeti za red

in snago v krojačnici in sploh v samostanu ter zlasti za izbe ptujim redovnikom.

Za zdaj mi tu zrak dobro služi, le vetrovi so preostri. Včeraj, 18. sušca, je sneg naletaval. Ko sem v Jeruzalem prišel, sem našel snega na nekem kraju mestnih ulic pol metra na debelo. Kraj v Betlehemu je nekako prijazen, akoravno bolj Krasu podoban. Tudi ljudje so nekako bolj prijazni kakor v Jeruzalemu. Nekaj posebnega je pa to, da ni tu nobenega juda, akoravno jih je v dve uri oddaljenem Jeruzalemu čez 30 tisoč*).

V Betlehemu oskerbujejo frančiškani svetišče, to je, duplino Kristusovega rojstva, jaselc, in kjer so ga sveti trije kralji molili. Na teh trijih krajih se dobe trije popolnoma odpustki. Obiskujemo jih v procesiji vsak dan, kakor tudi neketere druge svete kraje, namreč, kjer se je bil angel v spanju prikazal svetemu Jožefu ter mu velel bežati v Egipt, potem grob nedolžnih otročičev, grob svetega Hijeronima, grob svetega Evzebija, grob svete Pavle in nje hčere Evstohije. Na vseh teh grobeh se zadobe odpustki 7 let in 7 kvadragen. Na dalje je tu prav lepa pred dvema leti od avstrijskega cesarja Franca Jožefa sezidana frančiškanska farna cerkev, ki je sveti Katarini, devici in marternici, posvečena. Tukaj se zadobiva tudi popolnoma odpustek. Iz te cerkve se obiskujejo potem še drugi sveti kraji, ker se tišči s cerkvijo Kristusovega rojstva, ki je pa zdaj po zavidljivosti gerški vse lepote oropana in zapuščena ter služi katoličanom in gerkom le za hodišče h Gospodovim jaselcam. Tu je namreč treba mnogo poprav, ali ker gerki vedno nasprotujejo, si ne upajo katoličani popravljati, da ne bi nastal prepir, kakor se je to vže enkrat zgodilo; gerki so za to svetišče zažgali. Od tistega časa so prosili frančiškani zavoljo varnosti vlado tursko, da noč in dan na straži stojita dva vojaka, eden v svetišču, drugi pred svetiščem.

Take so tedaj okoliščine teh svetih krajev. S popotniki se pa tukaj prav lepo ravna. Vsaki romar ima v Jeruzalemu v posebni frančiškanski romarski hiši za 15 dni hrano in stanovanje; v Betlehemu pa za tri dni prosto in brezplačno vse jedi. Za 1., 2. in 3. razred so prav čedno prirejeno snažne postelje, ki jih tu v Betlehemu en brat sè še enim služabnikom čez 80 oskerbuje. On postreže vsakemu romarju, ki pride le-sem.

*) Po drugih poročilih le 15 tisoč poleg 7 tisoč mohamedancev in nekaj čez 7 tisoč kristijanov, ki so večinoma ločene gerške cerkve. Katoličanov je v Jeruzalemu le 1800, protestantov 560.

Dobrote Svete Zemlje za redovnike frančiškane so pa te: Za vsakega, bodi si mašnik ali ne, se bere vsak mesec ena sveta maša in ako v tej kustodiji vmerje, se opravi zanj v vsakem samostanu in hospicu ena peta maša in vsak redovni mašnik mora brati zanj tri maše, vsak brat pa moliti 300 očenašev za mir in pokoj njegove duše. Ako se pa kateri, potem ko je šest let v kustodiji Bogu služil, zopet verne v svojo provincijo in tam vmerje, se mora njegova smert naznaniti v Sveto Deželo in vsaki mašnik te kustodije opravi zanj sveto mašo in vsaki brat moli 100 očenašev. Za drugih šest let pride zraven še ena maša in 100 očenašev. Tudi za očeta in mater vsaketerega brata se bere, ko vmerjo, v samostanu, v katerem je dotični redovnik, šest tihih maš in ena peta.

Red v samostanu je pa ta. Zjutraj ob štirih se vstane; mašniki gredo maševat in bratje so pri dveh ali trih svetih mašah. Potem je zájutrek. Po zajutreku gre vsak k svojim opravkom. Ob enajstih je kosilo; zvečer ob sedmih večerja. Mej kosilom in večerjo se vedno bere. V refektoriju (obédnici) je vedno molčanje. Ptujci se noter ne jemljo, tudi škof ne, ako ni redovnik. Na sprehod se sme iti dvakrat v tjednu. Redovniki so raznih národnosti, vendar vsi prijazni eden do drugega. — — —“

Cerkvena, zlasti redovna in misijonska naznanila.

Rim. — V skrivnem konzistoriju dne 24. sušca so imenovali sveti oče dva nova kardinala, oba sinova svetega Frančiška. Eden je pervega reda (observant) portugalske okrajine: **Jožef Sebastijan Neto**, bivši škof angolski v Afriki, zdaj patrijarh lizbonski, glavnega mesta portugalskega. Drugi je tretjega reda, benediktin kasínski: **Guljéljem Sanfelíče vojvoda Akvavelski (dei Duchi d' Acquavella)**, nadškof napoljski. — S tistimi vred, ki so bili pozneje papeži, štejeta do današnjega dne 1. in 3. red svetega Frančiška ravno sto kardinalov; mej njimi jih je 63 pervega, 37 tretjega reda. Sedaj živih je poleg svetega očeta **Leona XIII.** 14; mej njimi sta **Neto** in **Panebjanko** pervega, ostali so tretjega reda.

— 20. malega travna so izdali sveti oče obširno okrožni-

co zoper tako imenovane „framasone“, to je „proste zidarje“ ali „prostomaltarje“, kaker jih neketeri pri nas tudi imenujejo. Tej brezbožni tihotapski družbi nasproti priporočajo mej drugim zopet tretji red svetega Frančiška. Prihodnjič damo natisniti dotični odstavek, ki vnovič priča in poterjuje gorečo navdušenost svetega očeta za ta red.

— V poslednjem zvezku redovnega časopisa „A. O. M.“ naznanjajo prečastiti generalni minister pater Bernardin Portogruarski imenovanje prevzvišenega kardinala Janeza Simeónija za protektorja, to je, zavetnika reda svetega Frančiška. Kardinal Simeoni je, kaker je znano, predstojnik velike vstanove za razširjevanje svete vere, imenovane „propaganda“, ter je vže pred več leti stopil v tretji red, v keterega so ga sprejeli sami prečastiti generalni minister.

— V ravno tistem zvezku se pater generalni minister zahvaljuje za milostinjo, ki so jo vže od mnogih strani prejeli za „serafinsko vseučilišče“, ter obetajo, da bodo zanaprej vsaki četrtek brali sveto mašo za dobrotnike te naprave.

Od nas pošiljamo te dni 200 gld. za „serafinsko vseučilišče“; 100 jih je zložila tukajšnja skupščina tretjega reda, 100 jih je od „Cvetja“, mej njimi 54 gld. 20 kr. darovanih od častitih naročnikov, katerim Bog obilo poverni! Ob enem se pošilja od tretjega reda 65 gl. za sv. očeta, od naših naročnikov 12 gl. 60 kr. za frančiškanske misijone.

Avstrija. — V Djakovaru, stolčnem mestu slavnega škofa Štrosmajerja, so bili od 24. do 27. sušca potresi, ki so napravili veliko škodo; samo na škofovem gradu za 10.000 goljdinarjev. Prelepa velika škofijska cerkev, lanskega leta dodelana in posvečena, ni prvi dan nič terpela, edina mej vsemi poslopji v mestu. Žalibog, da ni bilo tako tudi poslednji dan, to je 27. sušca po noči ob tri četerti na enajst. S treh stolpičev so padle tako imenovane „túlipe“, v notranji cerkvi so se pokazale sumljive razpoke zlasti v obokih nad okni; v srednji ladji so padli od dveh obočnih pasov veliki kosovi malte, ki so se odkrušili. S kupole je padel četerti stolpič, ki je padaje tudi streho poškodoval. Vender se bo dala menda vsa ta škoda tako popraviti, da se veličastni in prelepi škofijski cerkvi ne bo nič poznalo. Druga, farna cerkev pa je neki tako poškodovana, da se bo morala berž ko ne podreti in nova zidati.

Ruménija. — Glavno mesto mladega rumenskega kraljestva

je Bukuréšt ali Bukreš, kaker pravijo Serbi. V tem mestu, ki je postalo vlani sedež katoliškega nadškofa, se je letos 15. svečana odperla s primerno slovesnostjo lepa nova nadškofijska cerkev, zidana v tako imenovanem gotiškem zlogu in z dvema verstama ponosnih kamenitih stebrov razdeljena v tri ladje. Dolga je 50 metrov, široka 24. Le olepšava srednje ladje je dodelana; vender cerkev zlasti sè svojim svetiščem in oltarjem, ki je ves iz belega kararskega marmorja (dar kneza Torlonija iz Rima) vže zdaj budi splošno občudovanje, kaker je tudi v resnici največe in najlepše poslopje celega kraljestva.

Macedónija. — Vsakemu je znano, da prebivajo za nami proti jugu in vshodu Hervatje in Serbi, ki govorijo našemu najpodobniši jezik. Za Serbi pa prebivajo vse noter do Soluna in Carjigrada, do Egejskega in Črnega morja Bolgarji (beseda je izgovarjati „Bóugarji“). Tudi ti ljudje (čez 5 milijonov jih je) govorijo tako, da bi jih mi za silo mogli razumeti; tudi oni so namreč Sloveni in nam bližnji rod. Vere so večinoma kerščanske — le kakih 400 tisoč je vmes mohamedancev — vender gerške od Rima ločene cerkve. Poslednja leta pa se jih je mnogo spreobrnilo in zedinilo z našo rimsko-katoliško cerkvijo, vender tako, da so ohranili službo božjo, kaker so jo imeli prej, v starem slovenskem jeziku. Sveti oče Leon XIII. so odločili tem zedinjenim Bolgarjem enega nadškofa sè sedežem v Carjigradu in pa dva škofa, ki sta za zdaj apostoljska vikárija, enega za severniše kraje. to je, deželó Trácijo, drugega za južne, deželó Macedonijo. Za nadškofa so postavili njegovo prevzvišenost milostivega gospoda Nila Izvorovega, za škofa pa so izvolili Mihaela Pétkovega in pa Lazarja Mladénovega. Pervi le-teh dveh je bil posvečen 23. malega travna ter je apostoljski vikárij v Traciji; drugi, apostoljski vikarij v Macedoniji, je bil posvečen nekoliko pozneje, ne vemo prav, kateri dan. Oboje posvečevanje se je godilo vpricho papeževega odposlanca (delegata) carigrajskega in mnoge druge gospode z velikimi slovesnostmi, v starem slovenskem jeziku. — Kaker so to veseli dogodki in novi dokazi ljubezni svetega očeta papeža do slovenskih narodov, tako žalostno je vender še vedno stanje zedinjenih Bolgarjev in njihovih škofov. 26. prosinca t. l. piše apostoljski vikarij macedonski Lazar Mladenov do ravnateljév tako imenovanega „Dela za razširjanje svete vere“ daljše pismo o „potrebah bolgarske cerkve“. Naj jih mi tu ob kratkem naštejemo. Le-te so: manjka mašnikov, manjka cerkev, manjka

šol, manjka denarja. — Res da imajo duhovnike, ki so ob enem z drugimi ljudmi pristopili h katoliški edinosti, ki tudi mašujejo ob nedeljah in praznikih, ali učiti drugih ne morejo, ker so sami popolnoma nevedni, tako, da ne znajo najpotrebnejših reči iz kerščanskega nauka. Tega pa niso tolikanj sami krivi, kriva je splošna zanemarjenost tako imenovane „staroverske“ cerkve, v kateri so bili posvečeni za mašnike. — Izmej 50 cerkví, ki jih imajo vérni škofa Mladenovega, so le štiri v resnici nekoliko cerkvam podobne, dve ste preprosti štali, vse druge kaker nekaki podstreški, v katerih je najsiromašniši ravno tisti prostor, ki bi imel biti najlepši in najspodobniši. — Šol (siromaških kajpada) so odperli po vaseh 32 za moško mladino; vsaj še toliko bi jih bilo treba. Treba bi bilo pa tudi dekliških; tolikanj bolj, ker protestanti, rusi in gerki odpirajo take šole za bolgarska dekletca in je nevarnost velika, da zvbijo vvanje tudi katoličanke. Škof je torej namenjen v nekem osrednjem kraju postaviti šole za kakih 300 deklet. Dve dobrotni osebi ste mu podarili v ta namen 10 tisoč frankov; ali treba bi jih bilo le za prostor in hišo še 30 tisoč. Škof želi postaviti tudi kakih 50 cerkvic ali kapelic in eno večo bolgarsko cerkev v S o l u n u, rojstnem mestu svetega Cirila in Metoda, kjer ima svoj škofijski sedež. Prostor za to poslednjo je pridobljen; zidati se bo začelo, keder se nabere potrebnega denarja.

Dragi Slovenci! glejte tu katoliški misijon, ki je pred mnogimi, da ne rečemo vsemi drugimi vreden in potreben, da ga podpiramo, koliker je le v naših močeh, ker so vbogi Bolgarji našega rodu in, kaker učenjaki terdijo, mej vsemi Sloveni naši prvi bratje. In vi mladi slovenski duhovniki, ki ste bistrih glav in za slavenstvo kaker za katolištvo vneti, glejte prelepo polje, kjer bi mogla vaša delavnost v obojem pogledu roditi obilen, krasen sad. Staroslovenske liturgije bi se naglo privadili, bolgarščina vam tudi ne bi delala težav. „Ah, da bi imeli le tri ali štiri učene mašnike“, zdihuje škof Mladenov, „ki bi mogli tekati od vasi do vaši in učiti ob enem duhovnike in vernike, koliko dobrega bi mogli storiti!“

Mezopotamija. — Dežela Mezopotamija, mej rekama Evfratom in Tígrisom v Aziji, je znana iz zgodeb svetega pisma. Eno poglobitnih mest je zdaj tam Mosul, ki stoji blizu tistega kraja, kjer so bile nekedaj sloveče Ninive. Francoski dominikani imajo katoliški misijon v Mosulu. Njih naj novejša poročila niso vesela. Naznanjajo namreč, da je bil tam (menda meseca sušca, ne vemo

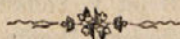
keteri dan) hud potres, ki je veliko škodo naredil, kaker mestu sploh, tako zlasti tudi raznim njihovim misijonskim poslopjem.

Anam. — Telegraf poroča iz Tonkina zopet o novih moritvah. V okrajini Tanj-hoa, na južni strani tako imenovane Erdeče reke, so ajdovski anamiti pomorili pet francoskih misijonarjev in 30 katehetov. Imena teh misijonarjev so: Peter Golet iz škofije lusonske, 40 let star, 16 let v Tonkinu, namestni vikarij misijona, Štefan Rival iz lijonske škofije, star 28 let, misijonar od leta 1879; Jožef Segiret (Séguret) iz rodeške škofije, star 27 let; Karel Antoán (Antoine) iz škofije Seu-Dié (Saint Dié), 25 let star; Evgenij Manissol iz lijonske škofije, star tudi 25 let. Poslednji je bil še le pred enim letom prišel v Tonkin; prejšnja dva sta eden od 1880, drugi od 1882 delala v misijonu.

Niger. — Na zahodu severne polovice Afrike je velikanska reka, ki se imenuje Niger. Teče najprej od juga proti severu na vshod se nagibaje, v drugi polovici pa od severa proti jugu in sicer zopet precej proti vshodu se odmikajoč. Kakih 50 nemških milj preden pride do morja, se izteka vvanjo tudi jako velika postranska reka, imenovana Binué, ki prihaja skoraj naravnost od vshoda. Mej tema rekama je več držav z mohamedanskimi kralji pa večinoma ajdovskim prebivavstvom. Po nasvetu prečastitega patra Planka, predstojnika lijonskega seminarja za afrikanške misijone je sklenila propaganda tukaj vstanoviti novo apostoljsko prefekturo. Do zdaj v teh deželah še ni bilo katoliških misijonov; Bog daj, da bi ta, ki se ima začeti, ne bil tako nesrečen, kaker oni ob gorenjem Nilu in oni ob gorenjem Zambéziju.

Zambezi. — Kaker ste v severni polovici Afrike dve silno veliki glavni reki, na vshodu Nil, ki teče od juga proti severu, na zapadu Niger, ki teče vsaj v drugi polovici od severa proti jugu, tako ima tudi južna polovica Afrike dve veliki glavni reki: Kongo, ki teče od vshoda proti zapadu v Atlantski oceján, in Zambezi, ki teče nasproti od zapada proti vshodu v Indovsko morje. O novem jezuitskem misijonu ob gorenjem Zambeziju smo že lani povedali nekoliko. Radi bi letos dodali kaj veselega; ali, žalibog, da ne moremo, 28. malega travna 1883 piše eden tamkajšnjih misijonarjev iz Pandamatenke prav britke novice. V tem kratkem času, kar se je začel, je vzel ta misijon sedem patrov in tri brate, ki so pomerli od pomanjkanja in bolezní zavoljo nezdravega podnebja, ali po raznih nesrečah; vspeha pa do zdaj ni čisto nobenega. Ljudje so še preneumni in preetročji, da bi se jim moglo

kaj dopovedati o resnicah svete vere. Ne kaže torej nič drugega, kakor pustiti tako nerodovitno in nezdravo polje ter bolje porabiti moči v krajih, kjer je kaj sadu pričakovati. — Pri vsem tem je odpotoval tja 22. svečana t. l. P. Aljbert Veljd (Weld), da ko predstojnik nadomesti patra Depeljšena (Depelchin), in sicer še z dvema drugima patroma in nekoliko brati.

Zahvala za vslišano molitev.

Iz Konjic na Štajerskem, 5. sušca 1884:

Jaz sem bil bolan, pa sem svetemu Antonu Padovanskemu obljubil, da bom v „Cvetju“ dal razglasiti, ako mi izprosi zdravja pred sedežem milosti božje, tudi sem dal za eno sveto mašo na čast svetemu Antonu ter opravil devetdnevnicu in hvala Bogu! včasi je bolečina po več let terpela, zdaj pa sem kmalu ozdravel.

A. R.

Iz Bukovšice na Kranjskem, 22. sušca 1884:

Podpisanega je vže dolgo časa bolela noga. Mislil je, da mu ne bo več bolje. Sè zaupanjem se oberne k Bogu, da opravi eno sveto mašo in se priporoči svetemu Antonu. Kmalu se noga ozdravi. Z veseljem in hvaležnostjo do Boga in svetega Antona naznanja to vslišano molitev.

M. I., gospodar.

Z J e z e r a, 15. pros. 1884:

Brala sem večkrat v „Cvetju“ o svetem Antonu, koliko premore pri Bogu; zato sem dobila tudi jaz nenavadno veliko zaupanje do tega svetnika ter ga prosila sè vso vnemo, naj bi mi Bog po njegovi prošnji mojo gluhoto odvezeti in me na sluhu ozdraviti hotel. Moja gluhotata je namreč že 10 let terpela in v poslednjih treh letih sem tako oglušela, da nisem nazadnje na levem ušesu čisto nič, na desnem pa sem pri močnem glasu le nekoliko razumela. Namenila sem se v čast svetemu Antonu eno sveto mašo opraviti dati, in ako me Bog po njegovi prošnji vsliši, pozneje to milost tudi v „Cvetju“ razglasiti. In glej! ko ta namen storim in se v cerkev napotim, da bi prvo obljubo dopolnila, se mi dozdeva že tje grede, kakor bi nekoliko bolj slišala. Pri cerkvi dobim po sreči duhovnika, ki je precej na moj namen v čast svetega Antona sveto mašo opravil. Že mej to mašo slišim, kako ljudje sem ter tje hodijo, eni v cerkev, drugi iz cerkve. Ko je daritev svete

maše končana, slišim polovico bolj in nekaj dni potlej, ko sem mej tem stanovitno molila v čast svetega Antona in Boga prosila, kar na enkrat brez vseh zdravil popolnoma preslišim in ozdravim, kaker da bi nigdar gluha ne bila. O, kako sem zdaj vesela, tega Vam ne morem povedati. Zato izrekujem Bogu in svetemu Antonu svojo prelepo zahvalo ter se spolnivi svojo obljubi sè vsem imenom podpisujem

Marija Hrastar.

Iz H a l o z n a h e r v a t s k o - š t a j e r s k i m e j i :

Proti koncu drugega meseca t. l. zbolel je moj 13 letni sin Jožef na vratni bolezn, ketera je tudi v naši okolici nektere njegove dobe, mnogo več pa mlajših in celo malih v večnost presečila. To bolezen smo mu za nekoliko dnevi z božjo pomočjo in sè znanimi in nasvetovanimi sredstvi do dobrega zvrčili. Ali zatem se ga je polastila druga čudna bolezen. Začel je namreč otekati na celem telesu, tako, da je v nekoliko dnevih bil kaker prepolsod. In zdaj mu je začelo tako hudo postajati in ga po vsem životu tresti in tergati, da smo mislili, da ga božjast lomi. In ta strašni prizor se je ponavljal po trikrat v eni uri. V tej sili smo klicali svetega Valentina na pomoč, in ker se je le še hujše ponavljalo, sem se zmislil na čudežno moč priprošnje svetega Antona Padovanskega ter sem ga vpričo neketerih sosedov očitno priporočil temu preljubemu svetniku, naj bi mili Bog, ako je njegova sveta volja, dal srečno smert, ali pa mu podelil to ljubo zdravje. In ker so tudi drugi rekli, da bi to bil gotov čudež, ako bi ta otrok ozdravel, sem se še bolj serčno zaobljubil opravljati devetdnevnic, to je, vsaki dan moliti devet očenašev in češčenasimarij na čast svetemu Antonu Padovanskemu; tudi eno sveto mašo sem naročil na ta namen in slednjič še, ako ljubi Bog po prošnji svetega Antona temu mojemu sinku ljubo zdravje podeli, da hočemo to širnemu svetu po „Cvetju“ naznaniti. In prošnjo svetega Antona je ljubi Bog milostivo vslišal. Že ko smo tretji dan opravljali devetdnevnic, mu je toliko boljše bilo, da je mogel nekoliko čiste juhe povžiti. Ob koncu devetdnevnic pa je že mogel na postelji sam vstati in za nektere dneve je začel hoditi, in zdaj je, hvala Bogu in svetemu Antonu, na dan svojega patrona svetega Jožefa, vže dovolj zdrav. Zahvaljuje se tudi on, serčno in ponižno, prevzvišenemu pomočniku svetemu Antonu Padovanskemu za ljubo zdravje in prosi, naj bi se s temi versticami v „Cvetju“ naznanila čudežna pomoč, ki jo je zadobil.

J. Ž.

Iz Vipavske doline:

Ko sem bila v Gorici, sem hodila od zdravnika do zdravnika zaradi grozne bolečine v zobeh. Edan mi je svetoval eno, edan drugo; bolezan je pa zmirom huji pritiskala. Varnem se toraj na Travnik v cirkev in padem na tla pred podobo lurske Matere Božje ter jo saréno in z velikim zaupanjem prosim za ozdravljenje mojih zob. In res, od tistega časa so me zobje nehali boleti. Kristijani, priporočujte se z velikim zaupanjem Mariji, nebeški kraljici, in gotovo boste vslisani.

Marija Ž.,
tretjerednica.

Z Goriškega se razne osebe obojega spola zahvaljujejo za pomoč doseženo po svetem Antonu v bolezni in drugih potrebah.

»«

Priporočilo.

V pobožno molitev se priporočajo:

č. p. Ambrož Ivanec, mašnik 1. reda sv. Frančiška, vmerl v svojem 26. letu 16. malega travna v Ljubljani;

č. br. Salvator Gogala, klerik 1. reda sv. Frančiška, vmerl v svojem 21. letu 11. malega travna v Gorici;

Neža (Marija Vnebovz.) Cvetan † 2. sušca, Jožef (Andrej) Smole † 2. sušca, Uršula (Marija Brezm.) Regina † 30. sušca, Neža (Doroteja) Grabnar † 6. m. travna, Ana (Marija) Grafut † 7. m. travna, Franc (Alojzij) Polše, mežnar na Trebelnem, † 23. m. travna, vsi udje tretjega reda skupščine Trebelno; br. Gregor (Lenart) Remec, br. Bonaventura (Franc) Demarchi, goriške skupščine; Julijana (Klara) Bauer, devica tretjerednica iz Oseka † 30. sušca, prva tu na novo vstanovljene skupščine tretjega reda, goreča častilka blažene Device Marije in najsvetejšega zakramenta, zgled ponižnosti in zatajevanja, ki je v dolgi bolezni in velikem terpljenju vse iz ljubezni do Boga voljno in z veseljem prenašala ter tako od vseh čislana in ljubljena vsa vdana v voljo božjo v sluhu svetosti zapustila ta svet.

Priporoča se tudi neki mladenič tretjerednik, da bi mu Bog dal milost svetega poklica in razsvetljenje k njega spoznanju.

